

собі на лавці коло вікна і знов засумовав ся. Через вікно видів я хрести на цвинтари і як раз той хрест, під котрим лежить моя небіженька перша жінка.... Ой! знаєте, так мене за серце стиснуло, що не міг видержати і знаєте, крикнув я голосно: Мендель, дай мені фляшочку! Що? чи дав? Дав, так єсть дав, бо знає, що я йому віддам за ню гроші. Сидів я там зі дві години, а потім, ідучи до себе, взяв собі другу фляшочку на завтра. Прийшов я до хати, а жінка мене в карк: Де ти був? А я кажу: В читальні! А вона знов другий раз в карк тай в крик: ти пияку, ти мочимордо якийсь, ти був в читальні?! Сказавши то, начала мені по кишені шукати, найшла горівку, і що кажете, відібрала мені. А то без совісти баба, аби її нужда взяла! Взяла мені горівку і щож я завтра пити буду? Але нічого не говорю, бо то я знаєте, завсіди бабі уступаю, і пійшов спати. Але, думаєте, що міг я заснути? Де там! Цілу ніч снілась мені тая фляшочка, цілу ніч думав я над тим, як би то, ту фляшочку назад дістати. Встав я рано сумний, жінка зла, не хоче на мене і дивитись. Ходжу сумний із кута в кут, думаючи, чим би я міг прислужитись Катерині, щоби мені горівку віддала. Аж наконєць вона каже до мене: Гаврило, іди нарубай патиків, бо зимно в хаті! А я кажу: Не пійду, віддай горівку, то пійду. А вона каже: Дам тобі тоді, як нарубаєш патиків на цілий тиждень і як пійдеш нині до читальні. Як я то учув, кажу: Але добре, добре, моя золота Катерино, нарубаю тобі і на цілий місяць. І пійшов я рубати, але як я рубав, то знаєте, страх! Все горіло мені в моїх руках. Нарубав стілько, що вистане на два місяці! Зіпрів я, то правда, але нарубав дров на довгий час. А все то, знаєте, для сьвятої горівки... те... хотів я сказати для сьвятої згоди! Поскладав я патики, пійшов до Катерини, і вона, знаєте, віддала мені ту